

Та ке ми те кла'ѣтъ	— во злата тепсія,
Та ке ми те сеч'ѣтъ	— со фрушко-но ноже,
Та ке ми те яд'ѣтъ	— мезе за рѣкіа.

487.

Піанъ идамъ отъ града
 Велико! *)
 Стретифъ мома въ ливада
 Дулберо!
 Кѣде коня сопинатъ
 Со секакви коприніе
 И со бѣли, цѣрвени
 И со сини зелени;
 Летна мома да бегать:

„Постой, моме, не бегай,
 Снощи сумъ билъ дома ти,
 Руйно вино сумъ пило,
 Реимъ сабя оста'ифъ,
 На сабя-та тестеме,
 На тестеме шаміа,
 Во шаміа рубіа,
 На рубіа златъ пѣрстенъ.“

488.

Не сади, вади, моме, **) невен-отъ
 На два-та пѣта градина,
 Да не ми некой поминитъ
 На два-та пѣта градина,
 Та ти искѣршитъ невенъ-отъ.“
 Уще ми реч-та не рече,
 Помина лудо въ градина
 Потѣрли лудо въ градина,

Откѣрши мишка невен-отъ.
 Моме ми люто прокѣлна:
 „Капнала рѣка десница,
 Той що потѣрли въ градина,
 Защо ми скѣрши невен-отъ!“
 Моме сѣ пишманъ сторило,
 Защо го лудо прокѣлна, —
 Белки ѣ касметъ за мене. —

489.

„Стамено, пиле шарено!
 Доста ми шета нисъ село,
 Доста ми фаща ярани,
 Ярани и побратими.“
 Стамена лепо му зборвить:
 „А море лудо и младо!
 Ясъ дека шетамъ нисъ село,

Ясъ не си фащамъ ярани
 Ярани и побратими,
 Тук' барамъ момче за мене.“ —
 „Стамено, пиле шарено!
 Ко барашъ момче за себе,
 Ето ти момче за тебе!“

*) Велико и Дулберо — сѣ преименувать едно на еденъ, друго на други редъ.

**) Моме — сѣ поторвить предъ последно-то слово.